olnud. Tema arwates ole ristirahwa Jumal, kes peab näggemata olema, hobuse seljas istumas ja tema jalgu juhatamas. Sellepäraſt oleks tarwis enne nartſuga ristirahwa Jumala, hobuse selja pealt maha pühkida ja ſiis ueste asja katſuda. Nenda tehti ſiis, aga hobune tõstis teiſt korda pahema jalga üle oda ja nüüd hüüdſid kõik, et Tiitrik pidi eluſe jääma. Et ſiis nende arwates nende wanad jumalad iſe ſes nõus olid, anti Tiitrikule luba Tooreidaſe elama jääda ja armu-õpetuſt kuulutada.

Selle järel juhtus lugu, mis läbi risti-uſk hakas enam juurt wõtma ja ſiggima. Liiwi rahwa wanem, kes kõige wäggewam ja kuulſam teiste ſeas oli, nimega Kube ehk Kobe, oli wägga raskelt haige. Tema kutſus Tiitrikut eneſe juure ja tõutas temale, et kui tema teda terweks teeks, et ta tahab risti-usku heita. Nüüd oli Tiitrik kül kimpus, ſest arstimiſeſt ja rohtude prukimiſeſt ei teädnud tema ühtegi. Kube aga oli wäggew mees, kaugelt ümberkaudu olid rahwas tema walitſuſe al, pealegi oma wapruſe, tarkuſe ja headuſe läbi kõige Liiwi rahwa juures kuulus ja austatud. Seepäraſt oli Tiitrikul kül karta, kui tema teda mite terweks ei ſaaks teha, ehk et tema pealegi weel ärasureks, et temal ſiis elu enam ei oleks, ſest et ſiis wiſt rahwa hulk tema peale kipuks ja teda äratapaks. Aga teiſeks tundis tema ka ära, kui tema teda terwiſele aitaks, et ſiis rahwas teda wististe austaks ja õige Jumala hakaks uskuma. Jumala peäle lootes ja Teda paludes lubas katſuda

Kubet terweks teha. Siis korjas kõiki ſuggu rohta ja juuri, ilma et tema neid tundis, tõukas neid ühtekokku ja andis neid Kubele. Aga Jumalat palus tema wäggewalt, et Tema ſelle rohu õnnistaks. Kube ſai terweks ja nenda kuida tema lubanud, wõtis tema püha ristimiſt wastu ja temaga ühes ſuur hulk tema sõbradeſt. Et Kube risti-usku wastu wõtis oli suureks kaſuks, ſest et tema, kes rahwa wanem ja pealik oli, pealegi ni wägga austatud ja armastatud, heitſid palju tema järel ka risti usku. Iſeäraniſt aga, et tema ſuure armastuſega ja tõe waimuga uſuſt kinni hakas ja kinni pidas, on tema suureks abiks olnud, et risti-uſk meie Maal wõimuſt wõtis. Sellepäraſt peaks ſelle mehe mälestus kõige Maa-rahwale kallis ja armas olema.

Kohe päraſt riſtmiſt hoidis Kube kõigeſt südameſt risti-uſu poole ja tegi kindlat sõbruſt ka Meinhartiga, keda tema iggapidi nõu ja teoga aitis kõige häda ſees. Mõnda kiuſamiſt ja põlgamiſt oli Kubel kül ſelle läbi kannatada, ſest risti-inimene olla ſai tema ſeega rahwa pooleſt ſeda aegu kül enam häbiks kui auuks peetud. Aga tema ei holinud ſest ühtegi, waid jäi kindlaste risti-usku.

Aastal **1192** läks Meinhart Saksa-maale Bremeni linna ſelle nõuga, et tahtis ülemat-piiskopi, kes reda ſeia oli ſaatnud, paluda, weel enam õpetajaid ja koolmeistrid läkitada ja ka piiskopi, kiriku walitſuſeks ſelle Maale ſeäda. Kube pakus ennaſt temaga ſeltſis Saksa-maale minna, mis Meinhardil